Asta era ceva atît de nou pentru Alice, încît rămase mută cîteva clipe, ceea ce dădu porumbelului răgaz să adauge:

— Cauți ouă, las' că te știu eu! Dar, ce-mi pasă mie dacă ești fetiță ori șarpe?!

— Ba mie îmi pasă foarte mult — spuse Alice repede — și nici nu caut ouă. În tot cazul n-aș avea ce face cu ale tale, pentru că nu-mi plac crude.

— Ei, dacă-i așa, șterge-o de aci, spuse porumbelul bosumflat, așezîndu-se din nou pe cuibar.

Alice se lăsă jos printre copaci, cu multă grijă, căci gîtul ei lung se încurca mereu printre crengi și de fiecare dată era nevoită să și-l descurce. Deodată își aminti că păstrase bucățelele de ciupercă, pe care le mai ținea încă în mîini. Se apucă așadar să ciugulească mai întîi din una, apoi din cealaltă, devenind ba mai înaltă, ba mai scundă, pînă izbuti să ajungă la statura ei obișnuită.

Trecuse atîta vreme de cînd nu mai avusese înălțimea ei firească, încît la început nici nu-i veni la îndemînă; se obișnui însă repede și începu să-și vorbească, după cum îi era obiceiul:

„Așa! Am făcut deci jumătate din ceea ce îmi pusesem în gînd. Schimbările astea te zăpăcesc de tot. Nu sînt niciodată sigură cum voi fi în clipa următoare! Bine cel puțin că mi-am recăpătat statura obișnuită... Acum trebuie să intru în grădina cea frumoasă... mă întreb însă ce-ar trebui să fac pentru asta?“

Pe cînd se gîndea astfel, se pomeni deodată în fața unui loc deschis, pe care se afla o căsuță înaltă de vreo patru picioare.

„Nu știu cine locuiește aci, dar, oricum, nu face să sosesc la ei atît de mare, că ar trage o spaimă strașnică!“

Începu deci să ciugulească din bucățica pe care o ținea în mîna dreaptă și nu cuteză să se apropie de casă decît atunci cînd ajunse de vreo nouă degete.